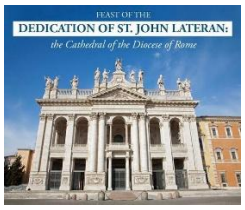
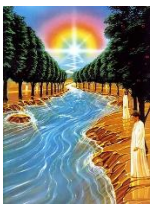
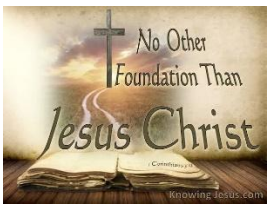
บทเทศน์และข้อคิด วันจันทร์ที่ 9 พฤศจิกายน 2026
ฉลองครบรอบการถวายพระมหาวิหารนักบุญยอห์นแห่งลาเตรัน

บทอ่าน: เอเสเคียล 47:1-2, 8-9, 12; 1 โครินธ์ 3:9ค-11, 16-17; ยอห์น 2:13-22

หัวข้อ: **“พระเจ้ามิได้ประทับอยู่เพียงในวิหารที่สร้างด้วยหิน แต่ทรงปรารถนาประทับอยู่ในหัวใจของเรา”**

วันนี้พระศาสนจักรทั่วโลกกำลังฉลองวันเกิดของวัดแห่งหนึ่งในกรุงโรม แต่ไม่ใช่มหาวิหารนักบุญเปโตรที่วาติกันอย่างที่หลายคนคิด หากเป็น **พระมหาวิหารนักบุญยอห์นลาเตรัน (Saint John Lateran)**

คำถาม “มหาวิหารแห่งใดเป็นวัดแม่ของวัดคาทอลิกทุกแห่งทั่วโลก?” หลายคนคงตอบว่า “มหาวิหารนักบุญเปโตรที่วาติกัน” เพราะเป็นมหาวิหารที่ยิ่งใหญ่ มีชื่อเสียง และเป็นสถานที่ประกอบพิธีสำคัญของพระสันตะปาปา แต่คำตอบที่ถูกต้องคือ มหาวิหารนักบุญยอห์น ลาเตรัน เพราะมหาวิหารแห่งนี้เป็นอาสนวิหารของพระสังฆราชแห่งกรุงโรม ซึ่งก็คือพระสันตะปาปานั่นเอง บนด้านหน้าของมหาวิหารมีคำจารึกภาษาละตินอันทรงเกียรติว่า *Omnium Urbis et Orbis Ecclesiarum Mater et Caput* หมายความว่า “**มารดาและศีรษะของบรรดาวัดทั้งหลายในกรุงโรมและทั่วโลก**” ทว่าวันนี้เราไม่ได้ฉลองเพียงอาคารเก่าแก่ที่มีอายุประมาณ 1,700 ปี เรากำลังฉลองความจริงที่ลึกซึ้งกว่านั้นว่า *พระเจ้าทรงสร้างพระศาสนจักรด้วยหินที่มีชีวิต และหินก้อนนั้นก็คือเราทุกคน*

1. น้ำที่ไหลออกจากพระวิหาร — พระพรที่ต้องไหลไปสู่ผู้อื่น

ในบทอ่านแรก ประกาศกเอเสเคียลเห็นนิมิตอันงดงามว่า มีน้ำไหลออกมาจากพระวิหาร มุ่งไปยังทะเลที่มีน้ำเค็มจัด และเมื่อน้ำจากพระวิหารไหลไปถึงที่ใด ที่นั่นก็กลับมีชีวิต แม้แต่ทะเลที่เคยไร้ชีวิตก็กลับมีปลาอุดมสมบูรณ์ ต้นไม้สองฝั่งแม่น้ำออกผลทุกเดือน และใบไม้กลายเป็นยารักษาโรค ภาพนี้ช่างงดงามเหลือเกิน! **น้ำจากพระวิหารไม่ได้ไหลออกมาเพื่อทำให้พระวิหารงดงามขึ้น แต่ไหลออกไปเพื่อให้โลกภายนอกมีชีวิต** นี่คือพันธกิจของพระศาสนจักร วัดของเราไม่ควรเป็นเพียงสถานที่ที่ผู้คนเข้ามารับพระพร แล้วกลับบ้านไปโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่ควรเป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิต ที่เมื่อ

สัตบุรุษออกจากวัดแล้ว เขานำความรัก ความเมตตา การให้อภัย และความหวังออกไปสู่ครอบครัวและสังคม
ถ้าคนคนหนึ่งมาร่วมมิสซาทุกวัน แต่กลับไปบ้านแล้วยังดุด่าภรรยา ยังไม่ยอมให้อภัยลูก ยังนินทาเพื่อนบ้าน น้ำแห่งพระพรอาจไหลมาถึงเขาแล้ว แต่เขายังไม่ยอมให้น้ำนั้นไหลผ่านหัวใจไปสู่ผู้อื่น! วัดที่แท้จริงจึงไม่ใช่สถานที่ที่เรามารับพระเจ้าเท่านั้น แต่เป็นสถานที่ที่พระเจ้าทรงส่งเราออกไปเป็นพระพรแก่โลก

2. “ท่านทั้งหลายเป็นพระวิหารของพระเจ้า” — ความศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในตัวเรา

นักบุญเปาโลกล่าวในบทอ่านที่สองว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นพระวิหารของพระเจ้า และพระจิตของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน?” นี่เป็นคำพูดที่ทรงพลัง! เราอาจประทับใจเมื่อเห็นมหาวิหารใหญ่โต มีเสาหินอ่อน มีภาพโมเสก มีเพดานงดงาม และแท่นบูชาอันวิจิตร แต่พระเจ้าตรัสกับเราว่า “ลูกเอ๋ย เรามิได้ต้องการประทับอยู่เพียงในอาคารอันงดงาม เราปรารถนาประทับอยู่ในหัวใจของลูกด้วย”
พระวิหารที่ทำด้วยหินอาจมีรอยแตกร้าวได้ แต่พระวิหารในหัวใจมนุษย์ก็มีรอยแตกร้าวเช่นกัน รอยแตกร้าวจากความโกรธ ความอิจฉา ความเห็นแก่ตัว ความเกลียดชัง และความไม่ยอมให้อภัย เรายอมเสียเงินจำนวนมากเพื่อซ่อมหลังคาวัด ซ่อมแท่นบูชา ทาสีผนังใหม่ แต่บางครั้งเรากลับไม่ยอมเสียเวลาแม้เพียงห้านาทีเพื่อซ่อมแซมความสัมพันธ์ที่แตกร้าวกับคนในครอบครัว อย่าให้เรามีวัดที่สวยงาม แต่มีหัวใจที่รกร้าง เพราะพระเจ้าทรงมองเห็นทั้งสองอย่าง

3. พระเยซูเจ้าทรงชำระพระวิหาร — เมื่อพระเจ้าต้องการเปลี่ยนหัวใจของเรา

ในพระวรสารวันนี้ เราเห็นพระเยซูเจ้าในภาพที่แตกต่างจากที่คุ้นเคย พระองค์ทรงทำแส้ด้วยเชือก ทรงขับไล่พ่อค้า ทรงคว่ำโต๊ะแลกเงิน และตรัสว่า “จงนำสิ่งเหล่านี้ออกไป อย่าทำบ้านของพระบิดาของเราให้เป็นตลาด” ทำไมพระเยซูเจ้าจึงทรงกระทำเช่นนั้น? เพราะพระวิหารซึ่งควรเป็นสถานที่พบพระเจ้า กำลังถูกกิจกรรมการค้าเข้ามาบดบังความศักดิ์สิทธิ์ พระเยซูเจ้ามิได้ทรงปฏิเสธความสำคัญของพระวิหาร แต่ทรงเรียกร้องให้พระวิหารกลับคืนสู่จุดประสงค์ที่แท้จริง *บางครั้งเราก็ทำหัวใจของเราให้กลายเป็นตลาดเช่นกัน ตลาดแห่งความทะเยอทะยาน ตลาดแห่งผลประโยชน์ ตลาดแห่งการแข่งขัน และตลาดแห่งความเห็นแก่ตัว* เราอาจถามตัวเองว่า “พระเยซูเจ้าครับ หากวันนี้พระองค์เสด็จเข้ามาในหัวใจของลูก พระองค์จะต้องคว่ำโต๊ะอะไรบ้าง?” โต๊ะของความหยิ่งยโสหรือ? โต๊ะของความเกลียดชังหรือ? หรือโต๊ะของความไม่ยอมให้อภัย? แต่สิ่งที่

งดงามที่สุดคือ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “จงทำลายพระวิหารนี้ แล้วเราจะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน” พระองค์ไม่ได้หมายถึงอาคาร แต่หมายถึงพระกายของพระองค์ที่จะกลับคืนพระชนมชีพ นี่คือหัวใจของความเชื่อคริสตชน **พระเยซูเจ้าผู้สิ้นพระชนม์และกลับคืนพระชนมชีพ ทรงเป็นพระวิหารที่แท้จริง เป็นรากฐานของพระศาสนจักร และเป็นต้นธารแห่งชีวิตใหม่**

4. อยากเล่าให้ฟัง — มหาวิหารที่เคยพังทลาย แต่ไม่เคยสิ้นชีวิต

เกร็ดประวัติศาสตร์เรื่องหนึ่งที่น่าทึ่งมาก พระมหาวิหารลาเตรันได้รับการถวายแด่พระเจ้าในปี ค.ศ. 324 ในสมัยพระสันตะปาปาซิลเวสเตอร์ที่ 1 แต่ตลอดประวัติศาสตร์อันยาวนาน มหาวิหารแห่งนี้ประสบภัยพิบัติครั้งแล้วครั้งเล่า ปี ค.ศ. 1308 เกิดไฟไหม้ครั้งใหญ่, ต่อมาในปี 1349 เกิดแผ่นดินไหว, และปี 1361 เกิดไฟไหม้รุนแรงอีกครั้ง หลังคาพังทลาย เสาหินเสียหาย **ความงดงามที่มนุษย์สร้างขึ้นถูกทำลาย** แต่สิ่งหนึ่งไม่เคยถูกทำลาย นั่นคือ **ความเชื่อของประชากรพระเจ้า** ผู้คนกลับมาบูรณะมหาวิหารขึ้นใหม่และหลายศตวรรษต่อมา สถาปนิกผู้ยิ่งใหญ่ ***ฟรันเชสโก บอร์โรมินี*** ได้เข้ามาปรับปรุงมหาวิหาร โดยยังรักษาโครงสร้างสำคัญของวิหารเดิมไว้

เรื่องนี้สอนเราให้เกิดข้อคิดว่า ไฟอาจเผาหลังคาวัดได้ แต่ไม่อาจเผาความเชื่อในหัวใจมนุษย์ได้ แผ่นดินไหวอาจทำให้เสาหินพังทลาย แต่ไม่อาจทำลายพระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นรากฐานของพระศาสนจักร ชีวิตของเราก็เช่นเดียวกัน บางครั้งครอบครัวของเราอาจประสบวิกฤต ความสัมพันธ์อาจแตกร้าว สุขภาพอาจทรุดโทรม หรือความหวังอาจพังทลาย แต่อย่าลืมว่า พระเจ้าผู้ทรงทำให้พระเยซูคริสตเจ้ากลับคืนพระชนมชีพ ทรงสามารถประทานชีวิตใหม่แก่หัวใจที่บอบช้ำของเราได้เช่นกัน

5. สรุปข้อคิดภาพรวมวันนี้ — วัดที่งดงามที่สุดคือหัวใจที่มีความรัก

วันนี้เราฉลองมหาวิหารลาเตรันซึ่งอยู่ไกลถึงกรุงโรม แต่พระวาจาของพระเจ้ากำลังพูดถึงวัดที่อยู่ใกล้ตัวเรามากที่สุด **นั่นคือหัวใจของเรา**

ขอฝากคำถามสามข้อให้พวกเราได้ไตร่ตรอง

ประการแรก *น้ำแห่งพระพรจากชีวิตของเราไหลไปถึงใครบ้าง? มีใครได้รับกำลังใจหรือความหวังเพราะเราไหม?*

ประการที่สอง *เราดูแลพระวิหารในหัวใจของเราอย่างไร? เราให้พระเจ้าประทับอยู่ในหัวใจจริง ๆ หรือปล่อยให้ความโกรธและความเห็นแก่ตัวเข้ามาครอบครอง?*

<u>ประการที่สาม</u> *หากวันนี้พระเยซูเจ้าเสด็จเข้ามาในชีวิตของเรา มีสิ่งใดที่พระองค์อยากให้เราเปลี่ยนแปลง?*

ในวันสุดท้าย พระเจ้าอาจมิได้ถามเราว่า “ลูกสร้างวัดสวยงามเพียงใด?” แต่พระองค์อาจถามว่า “ลูกทำให้หัวใจของผู้คนงดงามขึ้นเพียงใด?” พระองค์อาจมิได้ถามว่า “ลูกถวายเงินสร้างวัดมากเท่าไร?” แต่จะทรงมองด้วยความรักว่า “ลูกเคยให้อภัยคนที่ทำร้ายลูกหรือไม่? ลูกเคยยื่นมือช่วยคนที่กำลังสิ้นหวังหรือไม่?”

ขอให้การฉลองพระมหาวิหารลาเตรันในวันนี้ เตือนใจเราทุกคนว่า เรามิได้เพียงเดินเข้ามาในพระวิหารของพระเจ้า แต่เราได้รับเรียกให้เป็นพระวิหารที่มีชีวิตของพระองค์ และเมื่อเราก้าวออกจากวัดในวันนี้ *ขอให้เรานำสายน้ำแห่งความรักของพระเจ้าออกไปด้วย เพื่อว่าเมื่อใครก็ตามได้พบกับเรา เขาจะได้สัมผัสถึงความเมตตาของพระเจ้า และเมื่อใครก็ตามมองเข้ามาในหัวใจของเรา เขาจะได้พบพระเยซูเจ้าผู้ทรงประทับอยู่ภายใน*

ปล. เกร็ดความรู้พิเศษที่น่าสนใจ

1. มหาวิหารลาเตรันมีความเกี่ยวข้องกับนักบุญยอห์นถึงสององค์

ชื่อเต็มของมหาวิหารคือ **Archbasilica of the Most Holy Saviour and Saints John the Baptist and John the Evangelist.** นั่นคือ**ถวายแด่พระเยซูคริสตเจ้าพระผู้ไถ่ พร้อมกับนักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้าง และนักบุญยอห์นอัครสาวกผู้นิพนธ์พระวรสาร** จึงเป็นเกร็ดที่เหมาะอย่างยิ่งสำหรับสัตบุรุษวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว เพราะมีนักบุญองค์อุปถัมภ์ร่วมกับมหาวิหารสำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของพระศาสนจักร

2. มหาวิหารลาเตรันเคยเป็นที่ประทับของพระสันตะปาปามาก่อนวาติกัน

พระสันตะปาปาทรงมีที่ประทับในบริเวณลาเตรันเป็นเวลาหลายศตวรรษ ก่อนย้ายศูนย์กลางที่ประทับมายังวาติกัน แม้มหาวิหารนักบุญเปโตรจะโด่งดังมากกว่า แต่ลาเตรันยังคงเป็นอาสนวิหารของพระสันตะปาปาในฐานะพระสังฆราชแห่งกรุงโรม

ข้อคิดพิเศษจากพระสันตะปาปาเลโอที่ 14

ในการเทศน์วันฉลองมหาวิหารลาเตรันเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน ค.ศ. 2025 พระสันตะปาปาเลโอที่ 14 ทรงเน้นว่า การสร้างพระศาสนจักรต้องเริ่มด้วยรากฐานที่มั่นคงคือพระเยซูคริสตเจ้า ไม่ใช่เพียงการสร้างสิ่งก่อสร้างที่ดูยิ่งใหญ่ภายนอก และทรงเชิญชวนให้คริสตชนเป็นหินที่มีชีวิตในการสร้างพระศาสนจักร “พระศาสนจักรจะมั่นคง ไม่ใช่เพราะมีกำแพงที่แข็งแรงที่สุด แต่เพราะมีพระคริสตเจ้าทรงเป็นรากฐาน และมีสัตบุรุษที่รักกันอย่างแท้จริง”

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ